

Ötperces I. - Vallomás

Apaj, keleti faluvég:

A település szélén egy kisebb telek kapott helyet, melyet sűrűn növekvő fák öveztek. A keleti zefír lágyan játszott a növények leveleivel, amik vígan táncoltak a kellemes szélnek és itt-ott átengedték a késő nyári ragyogó napsütést. Az apró birtokon egy felújított kétszintes ház magaslott, az út felé néző oldalának közepén egy húsz méter magas torony kúszott az ég felé, tetején két zászlóval. Maga az udvar egyszerű építésű volt, néhány parkoló, füves udvar kapott helyet és három, homokkal terített pálya, amin fiatalok gyakoroltak. Egy középkorú egyenruhás férfi adta nekik az utasításokat, hogy minél jobban elsajátíthassák a vívás tudományát. Hosszú út állt előttük, ha valódi Testőrök akartak lenni, ám mindeddig kitartónak bizonyultak. Az edzést követően Ervin és Gotfrid, a két jó barát egy árnyékos helyre telepedett le, hogy megpihenjenek a rövid szünetben.

- Mi van Veled Ervin, eléggé elhagytad magad a gyakorlás során. Nem szoktál Te ilyen lenni! – érdeklődött társa felől a másik.

- Kicsit el voltam merülve a gondolataimban. Semmi különös. – hangzott a felelet, miközben a srác végig az egyik kiszemelt lombkoronát figyelte.

- Huh, semmi különös, mi? Régóta nem láttalak ilyennek.

- Ilyen idők járnak felém, majd elmúlik... - hagyta félbe a mondatot, miközben egy megriadt madárrajt követett a tekintete. – ... vagy nem.

- Ennyire sok minden történt Veled a hétvégén? – várt némi választ, ám Ervin magába fordulva ücsörgött a földön és úgy tűnt, hogy csak a teste van ott. Goti meglegelte ezt és lökött egyet barátján. – Houston, baj van. Térj már vissza a földre és mesélj.

- Oh, bocs. Kicsit túlzottan elgondolkoztam. – sajnálkozott immár a barátjára tekintve. Ábrázata kissé merengőnek tűnt, mintha valahol másutt járna.

- Kicsit mi? Nah mondd el, mi a szitu! – próbálta ösztönözni, és úgy tűnt lassacskán visszatér társába a lélek.

- Hogy mi a szitu? Magam sem tudom. Zavaros minden, hülye vagyok. – nézett maga elé ismét.

- Rendben, ezt eddig is tudtuk. Én is az vagyok, különben nem lennénk itt. Bár inkább mondanám elszántnak, ez a szó jobban tetszik. – vonogatta fél vigyorral a vállát.

- Meglehet, de ez nem erről szól. Ez alapjaiban más, szokatlan, furcsa, különös, idegen számomra. Olyan megmagyarázhatatlan, nem lehet rá szavakat találni és nem lehet megérteni. Legalábbis nem értem magam. Fogalmam sincs, miért érzem azt, amit érzek. – próbálta magyarázni.

- Aha, szóval valami nőügy? – kezdett körvonalazódni Gotfridban a kép. Ennyire már ismerte barátját, hogy ilyen lehetetlen mondatokból is kitalálja, mi is járhat a fejében.

- Igen. Mondhatjuk annak is, bár ha úgy nézzük, akkor mégsem, mert semmi nem történt. – sóhajtott Ervin és tanácstalanul tekintett társára. – Miért van ez? Miért történik velem ilyen?

- Azt azért nem tudom, de mesélj, hol ismerted meg? Ki ő? Mi a helyzet? – sorolta a kérdéseket gyors egymás után.

- Ez jó. – mosolygott Ervin magában. – Hol ismertem meg? A vicc az, hogy nem is ismerem. Csak úgy betört az életembe a semmiből. Egyszer megláttam és rögvest olyan hatást gyakorolt rám, hogy megmagyarázni sem tudom, de azóta is tart. Nem tudom ki ő, csak néhány infómorzsám van róla, és csak néha-néha tűnik fel, naponta alig egy-két másodpercre, vagy egy röpke percre. Nem beszélünk, nem történik semmi, szinte rám se néz, mindenki teszi a dolgát, mégis van egy olyan varázsa, ami akarva-akaratlanul elbűvöl. – mesélte, miközben Goti nagy figyelemmel hallgatta. – Ezt az érzést nem lehet körülírni. Egy gyönyörű teremtés, aki pusztán a jelenlétével jobb kedvre derít. Ha pedig nem látom, epekedve vágyom egy-két elillanó pillanatra, hogy ismét rá tekinthessek. Sóvárgok a hangja után, mely oly kedvesen cseng. És amint meglátom, teljesen megváltozik minden körülöttem...

- Ezt hívják rózsaszín ködnek. – vigyorgott.

- Nem rózsaszín – zökkenetette ki a mesélésből és sértődött hangnemben válaszolt. –, a földön járok, látom mi a helyzet. Tudom, hogy semmi közöm hozzá, meg hogy neki megvan a saját élete, nem is a korosztálom, és tudom, hogy egy ismeretlen vagyok számára, mégis hatalmas erővel hat a lelkekre.

- Miért, hány év van köztetek? Tíz? – kíváncsiskodott.

- Valahogy akörül, tíz, tizenöt. – hümmögött a másik.

- Hát öregem, Te nem vagy semmi! Tiszta dili vagy! Nem jó a saját korosztályod, vagy mi? – vallotta be őszintén Goti, miközben egy kicsit csodálkozott társán. Végül együttérző hangnemre váltott. – Ennek ellenére megértem. Régebben történt velem is hasonló, bár az csak néhány év volt. De valahogy kihevertem és elmúlt. Hiába, azoknak az alap filozófiai óráknak azt hiszem megvan a maga hatása. Erre talán lehet azt mondani, hogy „*love fit, quod bene fertus, onus*”.

- Tudom, tudom, csak türelem és majd könnyül a nagy teher is. Ám ez egy olyan teher, ami kedves nekem, ellenben gyötrelmes kín is. És nem úgy van, hogy majd levetem, mint valami ruhadarabot és elmúlik, nem lesz többet. Ez attól sokkal nehezebb. – sóhajtott Ervin.

- Megértem, hidd el. Anno nekem is voltak hasonló érzelmeim, ám egy idő után nem láttam a nőt, más utakon jártunk és azóta se tudom mi történt vele. Szerintem egyáltalán nem érdekelttem, bár mi beszéltünk néha, csak nem tudom minek. – vontta meg naivan a vállát. – Így azért szépen lassan elapadtak az érzések, noha nem egyik napról a másikra, de idővel minden megváltozott.

- Szerencsére én látom. Majdnem mindennap egy rövid pillantásra és e pillanat derít jobb kedvre napról napra. – képzelte maga elé azt a személyt, aki annyira megdobogtatta szívét. – Egyszerűen jó érzés, még ha kínoz is; bár legjobb lenne magamhoz ölelni és néhány puszit adni neki. Ám ezek olyan dolgok, amit úgy hívnak, álmok. Csak képzeletben élnek ezek a képek, csak itt simogathatom az arcát, csak gondolatokban bújhatok oda hozzá, aztán amikor felébredek, jön a rideg valóság. És mindezek ellenére vágyom ezekre az álmokra, amiben ő a főszereplő.

- Az élet sosem fenéki tejjel. Mindig belekapunk valamibe, ami jónak tűnik, ám tuskéi csak kínoznak és kínoznak. – felelte Goti, miközben arc- és kézjátékával teljesen beleélte magát a magyarázásba. – És mit tudsz tenni az ilyen lelki bajok ellen? – tette fel a költői kérdést, amit gyorsan meg is válaszolt. – Egy valamit. Más elfoglaltságot keresel, amely oldja a túske erejét. Előbb-utóbb túlteszed magad rajta. Nem olyan vészes ez.

- Minden bizonnyal. Nyugi, nem a világ végét érzem, csak utálok ilyenkor az érzelmeiket, amik a felszínre törnek. Mintha valami nyughatatlan tűzhányó lenne, ami egy-egy váratlan pillanatban megrengeti a földet és kitör. És nem lehet egy vödör vízzel kioltani, egyszerűen tombol bennem. És az a legrosszabb, hogy nem igazán tudom irányítani.

- És eme érzelmek, és a tudat tesz minket emberré. Hogy tudjuk kontrollálni magunk, hogy különbséget tudunk tenni, mit lehet és mit nem. – tápázkodott fel a földről lassan, mire Ervin követte példáját. – Mind az érzelmekben, mind a tettekben korlátozottak vagyunk. De csak annyira, amennyire saját magunk korlátozzuk.

- A legjobb nem tenni semmit ilyen téren, csak hagyni, hogy sodorjon az ár, élni napról napra és tenni, amit eddig is tettünk. Talán így gondolod?

- Meglehet, de a könyvben úgy áll, hogy gondolataink és tetteink formálnak. Nem leszel kevesebb akkor sem, ha legalább tudatod vele, hogy mi a szitu. Néha meg kell próbálni. Nem feltétlenül lesz reakció, de legalább Te megtetted az első lépést.

- Igazad van, de ezen már azt hiszem túl vagyok.

- Öhm, az első lépésen? Miért, mit csináltál? – fürkészte Goti a mellette ácsorgó arcát.

- Írtam egy levelet. – hangzott a halk felelet.

- No, és mi történt? – lepődött meg és még kíváncsibb lett. Szinte már türelmetlenül várta a választ.

- Mi, mi, mi? Hát semmi. Mégis mi történt volna? – hadarta el gyorsan és hangja izgatottan szólt.

- Honnan tudnám, attól függ, mit írtál bele. Gondolnám, hogy váltottatok utána pár szót, vagy valami ilyesmi. – magyarázta Goti. – Mindenki máshogy reagál a dolgokra.

- Igen, valami ilyesmiben reménykedtem én is, de egyelőre nem történt semmi. Valójában nem is vártam semmit, csak titkon reménykedtem. – sóhajtott egy rövidet. – De nem történt semmi. Egy kicsit dicsértem a szépségét, a ragyogását, megjelenését, de szerintem nemcsak kívül ilyen gyönyörű, hanem a lelke is. Remélem azért tetszett neki.

- Minden bizonnyal igen. Amíg az igazság szól Belőled, addig nincs gond. Bár ahogy ismerlek, megmondod a véleményed. – vigyorgott egy rövidet.

- Az Örök amúgy sem szoktak hazudni. – vetette oda Ervin.

- Nem, általában tényleg nem, de nézd meg mondjuk Domit. Pár kisebb hazugságon már túl van. Bár ettől sem fog leszakadni az ég.

- Jól van már, azért mi sem vagyunk álszentek. Csak próbálunk Örökhöz méltóan minél tisztességesebbek, jobbak, segítőkészebbek, odaadóbbak lenni. – vágott vissza.

- No igen, ilyenek vagyunk mi. Illetve leszünk, ha túléljük a Próbákat. Addig is mik a terveid?

- Nincs tervem, majd lesz, ahogy lesz. – vágta rá gyorsan, majd visszatért az eredeti témájához. – Kedvelem Őt, így ismeretlenül is, hiányzik, ha nem látom, sokat gondolok rá. Különleges a számomra, ezt biztosra tudom. – tért vissza eredeti mondanójához, és kissé elérékenyülve haladt végig a mondatokon.

- És mi lenne, ha megismernéd, de mégsem olyan lenne, mint amilyenek elképzelted? – adta fel a következő kérdést Gotfrid.

- Nincs abba semmi, senki se lehet tökéletes, mi sem vagyunk azok, csak törekszünk rá. Nem hiszem, hogy hibátlan lenne, de én mégis úgy látom, hogy az. Egyszerűen tetszik és kész. – hangjában érződött az a lelkesedés, amely több kedvet, erőt ad neki. – Elbűvöl a pillantása, az arca, megigéz a hangja, egyszerűen csodálatos teremtés.

- Hm, nincs ebben semmi rossz. Mindenkinek jól esnek ezek a fellángolások, melyeknek, ha később enyhül is tüze, mégis nevel minket, megváltoztat. Emberektől függ, hogy ezeknek az érzelmek lángjai végleg kihunynak-e, és nem marad utánuk semmi, hamuját elfújja a szél, vagy pedig beleégeti magát az ember szívébe és örökre nyomot hagy benne. Ha később más nem is marad, az emlékek mindvégig velünk lesznek.

- Ez nagyon költői volt, tetszett! – veregette vállon Ervin büszkén a barátját. – Nem is gondoltam volna, hogy ilyen is tudsz lenni.

- Kösz, néha megesik. – felelte picit dölyfösen. – A lényeg, hogy szeretni és becsülni kell őket, tisztelni és foglalkozni velük mindig, amikor csak tudunk és amikor szükségük van ránk, és nem fordítva. Úgy kissé átértékelődnek a dolgok.

- Igen, igen. Ezt én is így gondolom. – bólogatott Ervin.

- Már megérte Őrnek jelentkezni. Az élet szép... lenne, ha minden úgy történne, ahogy mi szeretnénk. De azért így se annyira rossz. Hmm... gyere, úgy látom, folytatódik az edzésünk. Nincs túl hosszú pihenőidőnk. – indult el lassan vissza a pályára. Társa némi töprengés után követte. – Szedd a lábad és koncentrálj, különben a következő párbajon nagyon ki fogsz kapni! Amúgy meg majd meglátjuk, mit hoz elénk a Sors. – próbálta ösztönözni.

- Nyugi, igyekezni fogok!

- Remélem is. – értek vissza a többiekhez, és rendezték soraikat. Egy újabb edzéssorozat várt rájuk, melyet igyekeztem tudásuknak megfelelően végrehajtani. A tanítójuk elmondta a feladatot, melynek végén együttesen kiáltották, olyan katonásan: – *Erőt, Bölcsességet!*

Scott McBayer